

Paul Goma

D O L I U P E N T R U B A S A R A B I A

în 27 martie, când se vor împlini 88 ani de la
Unirea Basarabiei cu România, în 1918.

Paris, 11 martie 2006

Se poate muri de supărare?, de disperare?, din sentimentul
zădărniciiei ? De incapacitate de a răspunde la întrebarea:

«Sunt eu a-normal - sau ei sunt ne-normali?»

Ieri, 10 martie 2006, am mai murit o dată (pe lângă morțile
nedesăvârșite, cele de la Gherla din 1958; de la Rahova, 1977;
de la Paris, 1982 - bomba în carte; 1983: otrava lui Haiducu;
1990: distrugerea grație prietenului Liiceanu a cărții **Culoarea
Curcubeului**; 1997: “*Îmi pare rău că l-am cunoscut pe P.G.*”, citat
din decretul-lege al Monicăi Lovinescu; “Adio domnule Goma”,
operă nemuritoare a lui N. Manolescu din 1998; în fine, în 2005:
certificatul de deces semnat de procurorul Eduard...): ieri, când
am citit Apelul inițiat de cică Sorin Ilieșiu.

(În treacăt: la 21 septembrie 2005 publicam în *Ziua*
“Propunere”(a), afirmînd: “*De ce n-am alcătui și noi, indigenii,
băștinașii, majoritarii români - ne-americiani, ne-israelieni - un
Institut pentru Studiarea Terorii Bolșevice în România de la 28
iunie 1940? Nu sunt primul care (și-)a pus această întrebare îndu-
rerată și, după cum merg treburile în România, nu voi fi ultimul*”)

Nu m-a izbit textul însuși al Apelului de la 10 martie 2006
(un extemporal corectat înainte de a fi redactat), ci “*programul*”
*propus spre cercetare (sic), identic până la confuzie cu cel anunțat
de Institutul pentru Investigarea Crimelor Comunismului.*

Profet al catastrofelor, de cum Guvernul anunțase marea
veste-mare: înființarea I.I.C.C., intuisem făcătura: cine să fie de
acord cu criminalizarea comunismului: Tăriceanu? Băsescu, cel
care cere... “dovezi”? Iar când s-a comunicat componența Con-
siliului de Onoare, am început a zice - pe când trăgeam să mor:

«Dacă Institutul Național pentru Studiarea Holocaustului din
România a fost botezat “Elie Wiesel”, potrivit logicei dâmbo-
vițene, Institutul pentru Investigarea Crimelor Comunismului -
tot din România - se va numi: “Radu Ioanid”. Cum, de ce!?
Pentru că printre desemnații a cerceta crimele comunismului
împotriva românilor a fost “cooptat” vlăstarul unui clan de
bolșevici securiști care numai bine nu au făcut românilor și
României după ocuparea țării de către sovietici - cine?

Consilierul de taină al lui Iliescu, al lui Petre Roman, colaboratorul lui Rosen în stabilirea “statisticelor” Holocaustului în țara noastră, adjunct al istericului antiromân Elie Wiesel (falsificatorșef al istoriei în general, în special a românilor în orbitor contrast cu cea a ungurilor) : tovarășul “Radu Ioanid”, iată de ce!»

Să nu ne mirăm când vom afla că Marius Oprea - consilier primministerial - va solicita de la Washington, tovarășului nostru de veacuri R. Ioanid, nu “consilii” de specialitate (în tehnica minciunii, a statisticilor truate, a documentelor inventate), ci directive: pe cine să mai coopteze I.I.C.C.: pe Anca Oroveanu?, pe Oișteanu?, pe J. Ancel?; pe cine să dea afară ca, zi-i pe nume: “antisemit” (pe Liiceanu!). *Istoricul* Marius Oprea, va aplica întocmai, dimpreună cu *istoricul* Stejărel Olaru (în treacăt: împuternicit al meu în procesul intentat lui Pleșiță și lui Iliescu) directivele de-sus-de-tot privitoare la cronologizarea Istoriei României.

La urma urmei, de mirare (pentru românii care mai sunt capabili să se mire) nu este confecționarea unor oarecari texte de propagandă comunistă în slujba puterii actuale. Ci nepăsarea, ci aroganța, ci disprețul neo-boieresc, marcă indelebilă a țoapei cățărată pe movila cadavrelor nefericiților compatrioți - aceia lipsiți de talentul de a fi stat, ca ea, “pe timpul dictaturii” pitită sub țol, de a fi colaborat cu puterea (citește: “de a fi rezistat prin cultură”), iar după-război dând lecții de vitejie, chiar de moralitate - de la balconul Universității. Un text de propagandă ar fi fost un “articol” de gazetă de perete: nimeni nu l-ar fi citit. Pe când acesta de la 10 martie 2006 izbutește să împace capra “opiniilor personale” (a personalităților ilustrate în cei 16 ani de tranziție-spre-îndărăt, prin peste-noapte cariere de profitori, de hoitari) cu varza liniei - “juste”, ieri; azi: abject-corectitudinale. Un text dorit-sugerat-corectat-răspritocit de tovarășii-de-sus - cei care ne reprezintă - sprijiniți din inimă și în-alb de intelectualii îndrăgiți ai nației, cei căroră, prin tradiție, puțin le pasă de vrerile, de durerile maselor-largi. Oricum, Puterea și Neadevărul știu că “poporul” (a se rosti silabisit, pârțâind din buze), chiar dacă vede așa cât odgonul cu care e cârpită ruptura-n turul guvernanților, reeducat, piteștizat fiind la scară națională, nu îndrăznește să atragă atenția Tovarășului Rege asupra curgolismului Majestății Sale. Dovada: “programele” sunt identice (doar strămorții nu văd asta): exact aceeași concepție-despre-lume-și-istorie care ne-a martirizat, ne-a des-creierat o jumătate de veac - prin Roller, Chișinevski, Răutu - sub Dej; sub Ceaușescu: prin Giurești, Berindei, Pascu, Condurachi, Dan Zamfirescu, I.C. Drăgan, Păunescu, Sergiu Nicolaescu.

Este suficient să zăbovim cu privirea asupra “porției de

timp” *recomandată și gata subliniată* a fi cercetată, pentru a înțelege *cine și pentru ce* se opune demersului normal, nu doar științific, dar și moral (există pe lume, oricât de incredibil ar părea la București, chiar și demnitate națională, nu doar mândria-de-a-fi-român) : acela potrivit căruia istoria României cere a fi tratată ca istorie și nu ca vulgară, murdară, condamnată propagandă părtinitoare (de clasă, de clan, de rasă), iar istoricilor să facă muncă de istorici, nu de salamizatori stahanoveți.

Îmi cer iertare pentru personalizare: respectînd un astfel de “program”, istoricii vor face o treabă asemănătoare cu cea a lui Silviu Lupescu, directorul Polirom, care mi-a...decapitat-despiciorat volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**: a suprimat, fără voia mea, autor “Introducerea” (ca să nu-i fie calomniati “intelectualii de vârf ai țării”) și “Anexa”: să nu iasă cartea prea... groasă.

Așadar, după comanditarii Istoriei României “crimele comuniste din România” vor începe fix la...

...“În 1945...”

De ce abia în 1945? Iată de ce:

1. [Fiindcă] “Nu este bine să aducem vorba - acum, când intrăm în Europa! - despre Ocupația brutală, barbară, asiatică din 28 iunie 1940, de către URSS a Basarabiei, a Bucovinei de Nord a Herței; nu este bine să vorbim - chiar acum! - despre tragedia românilor din România, fugiți în panică de Raiul Comunist, ori surprinși pe loc și transformați în “cetățeni sovietici” - cea din **Săptămâna Roșie**: aceasta trebuie cu orice preț contestată vehement, tratată de “antisemită”, de “fascistă” - în vederea ocultării, a uitării ei și răzuită de pe retina sufletului supraviețuitorilor, din viscerele urmașilor - de ce? Pentru a nu atinge fie și cu o florică pe frații noștri ruso-ucraineni - altfel ne-am trezi vorbind și de **Anul Roșu** : iulie 1940-iulie 1941, când bolșevicii (ruși, de-alte-naționalități) au căsăpît o bună parte dintre români, o altă bună-parte au deportat-o în Siberia.

Așadar tovarășii noștri istorici vor avea sarcina de onoare de a nu se mai rezema pe *memorie*; de a nu face, de voie, *așa-zisă-istorie*, ci de-nevoie curs-scurt și instrucție militară la cataramă în vederea însușirii (!) *amneziei generalizato-disciplinate*.

Guvernanții țin musai să-i oblige pe români să uite că există o Basarabie, o Bucovină, un Ținut al Herței. Prin decret vor să facă să fie ca și cum nici nu ar fi existat vreodată...:

...nici Problema Tezaurului, nici a Tatar-Bunarului, nici a Pactului Stalin-Hitler, nici a Hăcuirii Teritoriului Moldovei istorice de creionul lui Molotov care ne-a lăsat fără Hotin, fără Sud, fără ieșire la mare, fără mal la Dunăre; să nu mai rămână în

amintiri Problema Insulei Șerpilor, nici a Canalului contemporano-ucrainean, nici a Pactului cu Ucraina, nici a Tratatului cu Rusia, nici a violențelor împotriva românilor din URSS, din partea rușilor și a ucrainenilor; și nici a despăgubirilor ruso-ucrainene pentru jefuirea României vreme de decenii”;

(Citat din Apel: “Unii dintre semnatarii importanți consideră că referirea într-un asemenea Apel la Basarabia nu este posibilă în acest an, înainte de integrarea României în UE”. Ia te uită: care-cine or fi “importanții-consideraționiști”: Blandiana?; Oișteanu?, Radu I. Feldman?, Liiceanu?, L. Pintilie?, Pleșu?, Marko M. Katz?, N. Manolescu-Unesco, Șora, Paler, I. Vianu?).

2. “Nu este momentul «în acest an», când intrăm în Europa” - alt citat - să pomenim de Cedarea Transilvaniei de Nord Ungariei, la 30 august 1940 ; momentul este să tăcem masacrele ungurilor asupra românilor, discriminarea cruntă răzbuinând... “nedreptatea de la Trianon”) - până taman în 1945!; în schimb, momentul fiind pentruștergerea din memorie (ca să nu-i jignim pe frații unguri, cei ce se topecs de dragoste fierbinte de oláh) și să fie ca și cum nimica nu s-ar fi petrecut, niciodată, niciunde”;

3. “Nu este deloc «momentul»” (ah, nu-i-momentul-la-intelectualul-român, dezertorul, lașul, pitulatul, altfel semnatar-important!) să amintim Cedarea Cadrilaterului la 7 septembrie 1940: îi ofensăm de moarte pe frații bulgari!, care, ei, totdeauna, de veacuri, e-he-he...

Să fie la ai noștri dacișiromani doar grija prudentului suflător în iaurt de a nu atinge măcar cu o... suflare suprasensibilitățile fraților ruși, unguri, bulgari? Da de unde!

Ci nenumita, nerostita spaimă de avioane - citește: de Israel, de SUA: aceste două *forțe teroriste*. Ele ne împiedecă, ne interzic să vorbim și noi, românii, despre *holocaustul nostru, anterior celui cunoscut de evrei (al lor a durat cinci ani iar de jumătate de secol funcționează **copyright-ul** pe suferință)*. Al nostru a început la 28 iunie 1940, a durat o primă parte până în 15 iulie 1941 (dînd, în 12 luni, în jur de 300 000 victime), pricinuit de bolșevicii invadatori, dintre care foarte mulți evrei; apoi din 23 august 1944, când ne-au-liberat-țara-ocupanții-sovietici (și vorba ceea: uitaseră să ne libereze și de ruși...), în primele rînduri ale lor fiind foarte marele număr de evrei originari din România, dar și din Rusia. Iar din 1945 nesfârșitul calvar cauzat, nu în ultimul rînd de “ajutorul frătesc, internațional”: cel puțin jumătate din cei 100 000 unguri și cehi trimiși de ruși în România, să organizeze ei poliția de tip NKVD erau evrei, nici măcar din Transilvania de Nord. Ei ne-au hăituit, ne-au arestat, ne-au învinuit, boscorodin-

du-ne (în înțelesul de origine, adică într-o limbă necunoscută nouă), ne-au umilit, ne-au belit, ne-au torturat ca la ei, în Asia, ne-au acuzat că... îi trimisese la Auschwitz! Efortul (patriotic, de mare-maghiar) al lui Wiesel de a diminua substanțial “contribuția” Ungariei la masacrarea evreilor a dat rezultatele scontate: bilanțul publicat de el și de ai săi al victimelor a fost translat fără strop de rușine de la Maghiaria în rubricile țărilor parțial ocupate: Slovacia, Iugoslavia, România - însă, doamne-fereste să fi amintit ei, eterne victime de ne-evreii (slavi, valahi) victime ale politicii de feroce purificare etnică impusă de Horthy, amiralul deloc mai angelic decât mult hulitul mareșal Antonescu. Astfel a apărut inscripția de la Coral, operă a lui M. Rosen, E. Wiesel, R. Ioanid: “400 000 evrei victime ale Românilor”.

Am mai spus, re-spun: victimele se numără de la unu/una - dar “statisticienii” Wiesel, R. Ioanid, Ancel, Benjamin nu s-au sfiit să fixeze ei cifre astronomice - ca să aibă de unde lăsa.

“...până la 1989, «la revoluție»”!, indică guvernanții punctul terminus (al mersului Istoriei). Acolo va trebui ca cercetorii să coboare, să se oprească din cercetat, să pună punct călătoriei prin istoria pătimirilor noastre sub comunism. Ca și cum printr-o minune, începând din ziua de 1 ianuarie 1990 fix, printr-un *decret al lor, al comuniștilor*, ar fi încetat crimele... comuniste...

... Dar tulburările interetnice de la Târgu Mureș puse la cale de tovarășul I. Iliescu? ;

... Dar *mineriadele* ? - ce au fost ele dacă nu război civil caracterizat, declanșat de comunistul I. Iliescu - “Omul cu o mare” al lui N. Manolescu (vezi interviul legitimator al criminalului și al crimelor sale în *România literară* din iulie 1990)?;

... Dar situația generală a țării continuând a fi ceea ce era înainte de 1989 (cu două excepții: dreptul de expresie și dreptul de circulație): altfel de ce Caraman, celebrul spion al rușilor a rămas, din umbră, la cârma Securității?; câți securiști vinovați de crime (ca N. Pleșiță) au fost pedepsiți pentru faptele lor, măcar împiedecați de a ocupa platourile televiziunii, lăudându-se cu “faptele patriotice” ale lor, totodată amenințând, insultând victimele, chiar morții (“Banda lui Arnăuțoiu”)?

Să vedem cine a semnat Apelul din 10 martie 2006:

Mai întâi să-i remarcăm pe cei care... - ca din întâmplare! - fac parte și din staff-ul I.I.C.C. (în ordine alfabetică):

Ștefana Elvira Bianu, Doina Cornea, Radu Filipescu, Gabriel Liiceanu, Stejărel Olaru, Marius Oprea, Cristian

Pîrvulescu, Andrei Pleșu.

Ai zice că primiseră dispoziția de a întări și poziția vecină - și soră, cum ar veni: ambele capete ale vițelului de aur (și de stat):

Să aruncăm o privire *în urmă cu 7 ani la cei care semnaseră și Apelul Rușinii, cel pentru realegerea lui Iliescu* :

Gabriela Adameșteanu, Ana Blandiana, Doina Cornea, Anca Oroveanu, Smaranda Vultur, Carmen Mușat, Marta Petreu, Ruxandra Cesereanu, Magda Cârneci, Dan Culcer, Liiceanu, N. Manolescu, Mircea Martin, Mihăieș, Oișteanu, Leonard Oprea, Pleșu, Paler, Patapievică, Mihai Șora, Alex. Ștefănescu, Stelian Tănase, Tismăneanu...

Revenim la Apelul din 10 martie 2006 - semnat de:

Sorin Antohi, Georges Banu, Adriana Babeți, scriitor, Victor Babiuc fost ministru, Teodor Baconsky, diplomat, Gh. Boldur Lătescu, prof. univ., cibernetician, Ioana Brătianu, Maria Brătianu, Emil Brumaru, poet, Iași, Ion Caramitru, Costin Cazaban, Smaranda Cazan-Livescu, Matei Călinescu, Mircea Cărtărescu, Vitalie Ciobanu, președinte PEN Club (Organizația Mondială a Scriitorilor, Rep. Moldova)(?!), Livius Ciocârlie, scriitor, Adrian Cioroianu, Denisa Comănescu, Rodica Culcer, Dan Culcer, Nicolae Dima, Andrei Dimitriu, fost președinte director general al Societății Române de Radiodifuziune, Sorin Dumitrescu, pictor, Tudor Dunca, Smaranda Enache, Dan Erceanu, Constantin Eretescu, Anneli Ute Gabanyi, Georg Gane, scriitor, München, Sanda Golopenția, prof. univ., scriitor, Providence, SUA, Vasile Gorduz, sculptor, Sergiu Grosu, Ioan Groșan, scriitor, Stere Gulea, Cristian Hadji-Culea, Anca Hațiegan, Alexandru Hâncu, Alexandru Herlea, fost ministru al Integrării Europene, Lucia Hossu Longin, realizator TVR Valentin Hossu-Longin, scriitor, *Sorin Ilieșiu, inițiatorul prezentului Apel, vicepreședintele Alianței Civice, Marco M. Katz, președinte, Centrul pentru Monitorizarea și Combaterea Antisemitismului în România*, Thomas Kleininger, Gabriel Liiceanu, Silviu Lupescu, director Editura Polirom, Norman Manea, Nicolae Manolescu, președintele Uniunii Scriitorilor din România, Viorel Marineasa, Aurel Sergiu Marinescu, Mircea Martin, Claude Matasa, Irina Mavrodin, Sorin Mărculescu, Teodor Mărieș, președinte "Asociația 21 Decembrie 1989", Octavian Mihăescu, scriitor, München, Germania, Ilie Mihalcea, jurnalist, Paris, Mircea Mihăieș, Dan C. Mihăilescu, Paul Miron, Christian Mititelu, Ioan T. Morar, Maia Morgenstern, Mona Muscă, Carmen Mușat, Bujor Nedelcovici, Radu Negrescu-Suțu,

Virgil Nemoianu, *Ambrozie Nicolae Nicoară, președinte, filiala Brașov, Asociația "Pro Basarabia și Bucovina" (!?)*; Adrian Niculescu, istoric, dr. lect. univ. S.N.S.P.A., Alexandru Niculescu, prof. univ., Paris, Cornel Nistorescu, Viorel Oancea, deputat, fost primar al Timișoarei, Andrei Oișteanu, președinte, Asociația Româna de Istorie a Religiilor, Stejărel Olaru, director, Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului, Leonard Oprea, scriitor, SUA, Marius Oprea, președinte, Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului, Anca Oroveanu, Ion Mihai Pacepa, general, Octavian Paler, Horia-Roman Patapievici, președinte, Institutul Cultural Român, Dan Perjovschi, grafician, Lia Perjovschi, Marta Petreu, Monica Ioana Pillat, Ioan Pinte, scriitor, preot, Bistrița, Lucian Pintilie, regizor, Cristian Pîrvulescu, președinte, Asociația Pro Democrația, Gabriel Pleșea, Andrei Pleșu, Ion Pop, prof., Universitatea "Babes-Bolyai", Cluj, Radu Portocală, scriitor, director, Institutul Cultural Român, Paris, Florin Postolachi, președinte "Asociația 15 Noiembrie 1987 – Brașov", Nicolae Prelipceanu, Cristi Puiu, regizor, Silvia Radu, Tania Radu, vicepreședinte, Institutul Cultural Român, Ștefan Racovitză, Geneva, Elveția, Nestor Rateș, Constantin Răuță, om de știință, Victor Rebengiuc, Ioan Roșca, cercetător, Teleuniversitatea din Montreal, Canada, Romulus Rusan, scriitor, Lavinia Stan, director, Centrul de Studii Post-comuniste, St. Francis Xavier University, Canada, Petre Stoica, poet, Valeriu Stoica, avocat, fost ministru al Justiției, Liviu Ioan Stoiciu, scriitor, Ovidiu Șimonca, redactor șef adj. "Observatorul Cultural", Ana Șincai, Mihai Șora, Alex Ștefănescu, scriitor, Domnica Ștefănescu, director Ed. "Mașina de scris", Stelian Tănase, analist politic, Alin Teodorescu, sociolog, Vladimir Tismăneanu, profesor de științe politice, University of Maryland, SUA, Cornel Todea, regizor, Alexandru Tomescu, editor "Alternativa", Toronto, Canada, Lucian Turcescu, președinte, Societatea Canadiană de Studii Patristice, Concordia University, Canada, Florin Țurcanu, istoric, Cornel Ungureanu, scriitor, Timotei Ursu, Anca Vasiliu, Ion Vianu, dr., membru - Senatul Alianței Civice, Sorin Vieru, președinte, Fundația "Gheorghe Ursu", Daniel Vighi, Smaranda Vultur, Dinu Zamfirescu, președinte, Institutul Național pentru Memoria Exilului Vlad Zografi, scriitor, Șerban Rădulescu Zoner, președinte Alianța Civică, Alexandru Zub, academician...

Întrebare (a mea și doar a mea) naivă: ce vor fi căutînd în acest demers onest, legitim (și atât de întîrziat: 16 ani!, de către "democrațiile" iliești, de două ori și constantineasca) al

condamnării crimelor comunismului verii Oigenstein: Anca Răutu, fiica monstrului cu același pseudonume: Leonte Răutu și Andrei Oișteanu, fiul politrukului NKVD Mișa Oigenstein, ultimul director al Uzinei de activiști de-stat-și-de-partid “Ștefan Gheorghiu” - și nepot al lui L. Răutu? Este normal (pentru noi, nu și pentru *ei*, apostoli ai *terorii generale de tip sovietic*): nici Anca nici Andrei nu pot fi acuzați pentru *crimele* comise de părinții lor (atât în Basarabia, pământ românesc, răpit de URSS în 1940), cât și în restul României ocupat de tancurile sovietice, pe care veniseră *ei*, de la Răsărit, după 23 august 1944, să ne aducă lumina bolșevismului). *Fiindcă noi nu suntem ca ei*. Dar *ei*, ca trăitori pe pământul României, și trăind bine de când se știu, nu se simt obligați de a declara audibil, citibil că dezaprobă faptele murdare, criminale, că nu (mai) împărtășesc ideologia părinților?, deși se împărtășesc, în continuare, din supraavantajele elitarzilor colonizatori sovietici? În Franța: nepoți ai unor fideli ai lui Pétain își fac *mea culpa* pentru colaboraționism de rând, însă în România descendenții direcți ai unor criminali precum frații Oigenstein, își văd de viața lor prosperă în desăvârșită și batjocoritoare la adresa noastră nesimțire etică. Și etnică. Și în deplina nepăsare a victimelor părinților lor.

Acest Oișteanu, vânător de “antisemiți”, a avut nerușinarea să scrie în revista 22 din 28 ian.-14 febr. 2005:

*“Un caz insolit este cartea lui Paul Goma, **Săptămâna roșie sau Basarabia și evreii** (Editura Vremea XXI, București, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se mulțumește să fie, ca alții, negaționist. El admite Holocaustul din România, dar îl motivează, îl justifică. O teorie atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege”.*

Dacă teoria mea ar fi fost “pedepsită de lege”, Andrei Oigenstein s-ar fi îmbogățit cu încă 10 000 dolari de la Ephraim Zuroff (din “fondurile de recuperare”), pentru “demascarea” mea! O asemenea creatură s-a strecurat și pe o listă de semnatori care (în principiu) cer condamnarea comunismului! De ce s-a băgat și aici, nesimțitul? Pentru că nimeni dintre victime nu i-a spus: «Locul tău nu-i aici, locul tău e printre slugile rușilor!»; sau pentru că, la întrebarea: «Ce cauți tu aici?», el să răspundă senin: «Să vă consiliesc! Să aflați și voi cum arată comunismul pe dinlăuntru Cartierului Primăverii»...

Ce am învățat din lecția primită ca o un pumn între ochi la 10 martie 2006? Nimic nou, din nefericire pentru neamul românesc, doar confirmări:

- Solidaritatea este necunoscută pe meleaguri (vezi și teoria

Anei Blandiana : ‘La noi, în timpul tiraniei nu era posibilă solidaritatea’ - citește: dacă Stăpânirania nu-i dădea bilet de voie...).

În schimb funcționează din plin mioieriticul spirit de turmă: dacă românul (și româncă, tricoloră și dânsa) vede o coadă, nu întreabă ce se *dă* acolo, se așează numaidecât. Și așteaptă, cu conștiința datoriei împlinite (Căci, ce face Românul - în afară de faptul că el este etern? Românul așteaptă - să vină “americanii”). De aici, din coada cozii, a văzut că celor din față nu li se întâmplă nimic rău: nu sunt bătuți, înjurați, nici măcar certați: înseamnă că e voie de la Primărie să semneze-la-coadă ce-o fi de semnat - apoi nu se poate să nu se *dea* ceva...

- Nu mai este valabilă capacitatea (sic) intelectualilor de a citi-scrie. Știutorii de carte (unde mai pui: scriitorii!) dacă de scris, scriu, de citit ce au scris alții... Cum adică: să abandoneze ei scrierea propriilor opere nemuritoare, pierzând timpul cu citirea a ce au scris alții? «Ce, eș’ nebun?», vorba personajului caragial’.

“După revoluție” din ce în ce mai rari au devenit recenziții cititori ai cărțile recenzate; criticii literari care, înainte de a se rosti despre o carte, consimt la sacrificiul de sine: citirea cărții laudato-nimicite au părăsit acest obicei păgubos: nu citesc decât o singură pagină scrisă de “celălalt”, numai că prezentarea de pe pagina a IV-a nu aparține totdeauna autorului, ci editorului.

Cum să se comporte *altfel* acești oameni de carte români față cu un Apel ca cel discutat? Adică să-l citească întâi, abia apoi să-l aprobe-dezaprobe? Să piardă ei timp cu... cititul? Dar omul de carte român, în majoritate zdrobitoare, deși nu are încredere nici în nevastă, nici în frate, nici în mamă, nici în tată - în cazul unei manifestări a spiritului de turmă se năpustesc după Berbecul Imaginar: Iliescu, Becali, Manolescu (vezi ultima “unanimitate” a scriitorimii române...). Și consimt. Și aderă. Și semnează (cu drag). Dacă au semnat alții înaintea lui...

Dacă vreun nebun - oricum: un ne-român - atrage atenția amicului că nu citise ceea ce semnase (am făcut, neintenționat, experiența în legătură cu Apelul discutat) - acela reacționează curat-românește:

- fie recunoaște-cinstit că nu citise, că nu știa “ce conține hârtia”, însă cum i-o recomandase un vecin, cum o semnaseră și alți colegi-de-breaslă - semnase și el. A, da: a fost omisă chestia cu Basarabia... El e oltean get-beget, pandur, nu vrea să aibă nimic în comun cu basarabenii înapoiți, rusofili...;

- fie admite că citise textul, însă cum era grăbit, nu observase că lipsea “problema Basarabiei”; apoi el, ardelean, are probleme cu ungurii care vor Ardealul, “problema Basarabiei” să

și-o rezolve basarabenii singuri, ca niște băieți mari, cum făcuseră ardelenii: ei singuri, cu mâna lor se liberaseră de unguri;

- fie - minune: există, totuși, români care, călcându-și pe inimă, murmură:

«Da, dragă, iar am făcut o nefăcută... Îmi pare rău că am pus semnătura pe o... injustiție, dar, spune: tu ce-ai fi făcut în locul meu? Uite: istoria pe care o știu e cea pe care am învățat-o la școală și pe care părinții, bunicii nu mi-au contrazis-o - ca să nu pățim cu toții ce mai pățisem. Așa că nu cunoșteam amănuntele cu Basarabia, cu Bucovina, cu Herța, cu Cedarea, cu Retragera Armatei - de unde să le cunosc, dacă...? În ultima vreme am auzit ceva, dar nimic nu mi-a rămas. Iar cărți... Și azi simt, așa, un fel de jenă - spune-i frică, dacă vrei - de cărțile pe ne-linie; știi că frate-meu cel mare a fost anchetat pentru "Doina" lui Eminescu, pentru Goga și încă pentru alți autori epurați... Bunicii dinspre mamă sunt din Basarabia, bunelul a fost deportat în Siberia, mama era copilă când s-a refugiat în Regat - câte necazuri a îndurat în Oltenia, în Banat, apoi în Bărăgan, cu "titoiștii" - eu acolo m-am născut, într-un bordei... Atunci s-a jurat că nu va face nimic ilegal care să pericliteze viitorul copiilor»...

Ce mai poți spune față cu astfel de, nu neapărat adevăruri (ce-i acela adevăr?), ci cu asemenea crâncenă *realitate*? Ce poți face decât să-ți înghiți lacrima cât o gutuie înțepenită în gât?

Unii dintre cinstiți gândesc că o casă se ridică în etape; că încetul cu încetul se face oțetul; că nu este înțelept să ceri totul dintr-o dată, ci azi una, mâine alta - până la urmă ajungem cu casa gata, întreagă!

Dacă ar fi așa... Dar nu este - așa:

Noi, Românii nu trebuie (ba chiar: să ne interzicem și să ne supraveghem îndeplinirea) să ne milogim. Noi nu cerșim, nu implorăm să ni se arunce un oscior, o cojiță de pâine. Noi cerem, nu drepturi, ci respectarea drepturilor noastre. Inalienabile. Și întregi! De la care neam de robi, de slugi au învățat ai noștri să nu ceară, azi, și cutare și cutare - «întâi să ne vedem în Europa, apoi o să cerem, he-he-he, și luna de pe cer, nu doar Basarabia-aia...»?

Românii nu au cerut (de la cine, pentru Dumnezeu?) și Basarabia-aia, nu pentru că Basarabia-aia ar fi greu de obținut (de la cine, oameni buni?).

Ci pentru că românul nu are coloană vertebrală. Iar când vrea să recupereze un drept furat, o trage pe milogeală, pe cerșetoreală, recurge la bacșiș - de parcă ar cere cine știe ce favor.

11 Martie 2006: zi de pre-doliu național - adevăratul Doliu va fi în 27 martie, când se vor împlini 88 ani de la Unirea Basarabiei cu România, în 1918.

În acești 88 ani s-au adunat trei cedări, trei vânzări:

Prima: la 28 iunie 1940;

A doua: imediat după “revoluție” când, basarabenilor veniți fuga-fuga, să ceară Unire cu Patria Muma li s-a răspuns că Muma Patrie nu are nevoie de încă trei milioane de minoritari - altfel românofoni...;

A treia: cea din 10 martie 2006.

Ne-ați vândut, fraților, ne-ați “tratat” ca în Miorița. Nu mai rămâne decât să ne crăpați capul cu un pietroi în timp ce dormim.

Ziua de 27 martie va fi o aniversare fără sărbătoare.

Va fi un Prohod.

Paul Goma